

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.32/2024/58.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. szeptember 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

ÍTÉLETET

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. október 10. napján kihirdetett 20.B.289/2020/154. számú ítéletét valamennyi vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 4 (négy) év 6 (hat) hónapra, a Terhelt3 III. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 7 (hét) év 10 (tíz) hónapra mérsékli.

A Terhelt4 IV. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapítja meg.

Felhívja a tárgyak kiadásával érintett Terhelt1 I. r. vádlott figyelmét, hogy amennyiben a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló határozat vagy a dolog átvételére vonatkozó felhívás, továbbá a jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a kiadni rendelt tárgyakat, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 I. r. vádlott tartózkodási helyeként feltüntetett cím a lakcíme, tartózkodási hellyel és értesítési címmel nem rendelkezik, személyi igazolványának száma: okmányszám2; Terhelt3 III. r. vádlott személyi igazolványának száma: okmányszám3; Terhelt4 IV. r. vádlott tényleges tartózkodási helye: cím29

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből kötelezi Terhelt1 I. r. vádlottat 16.800 (tizenhatezer-nyolcszáz) forint, Terhelt4 IV. r. vádlottat 21.780 (huszonegyezer-hétszáznyolcvan) forint megfizetésére is.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. október 10. napján kihirdetett 20.B.289/2020/154. számú ítéletével

– Terhelt1 I. r. vádlottat kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] miatt 5 év 6 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra,

– Terhelt3 III. r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] miatt mint többszörös visszaesőt 9 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra,

– Terhelt4 IV. r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés 4. fordulat, (3) bekezdés] miatt 3 év 6 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra

ítélte.

[2] Az elsőfokú bíróság a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját az I. és IV. r. vádlottak esetében a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon határozta meg, míg a III. r. vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét kizárta. Az elsőfokú bíróság rendelkezett az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, és vele szemben 400 005 Ft vagyonekobzást rendelt el, továbbá határozott a bűnjelekről és az eljárás során felmerült bűnügyi költségről is.

[3] Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, az ellen az I. r. vádlott és védője a tényállás téves megállapítása miatt, részbeni felmentés és a büntetés enyhítése érdekében, a III. r. vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében, a IV. r. vádlott enyhítés érdekében, védője tényállás téves megállapítása és téves jogi minősítés miatt, enyhítés érdekében jelentett be joghatályos fellebbezést.

[4] Terhelt1 I. r. vádlott védője fellebbezése indokolásában előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az I. r. vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményeket. Az elsőfokú bíróság nem tényekre, hanem feltételezésekre alapította a tényállást, mivel tőle nem foglaltak le kábítószer, és a nála levő készpénz azt támasztja alá, hogy vásárolni kívánt. tanú5 tanúvallomása nem fogadható el, e körben utalt a védő arra is, hogy indokolatlan volt az ügyben a „titkosítás” elrendelése. Minderre figyelemmel a védő az I. r. vádlott felmentésére tett indítványt.

[5] Az I. r. vádlott védőjének másodlagos indítványa a kiszabott büntetés enyhítésére irányult. E körben előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelő súllyal az enyhítő körülményeket, a kiszabott büntetés eltér a bírói gyakorlattól, és a fegyház fokozat alkalmazására nincs „semmilyen ok vagy indok”. Ezek alapján a védő arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát mérsékelje, annak végrehajtását függessze fel, mellőze a vagyonekobzást és a közügyektől eltiltást. A bűnügyi költség tekintetében elsődlegesen mentesítést, másodlagosan mérséklést, harmadlagosan részletfizetés kért.

[6] Terhelt3 III. r. vádlott fellebbezésében hivatkozott fia és a saját egészségi állapotára, hangsúlyozta megbánását, és azt, hogy szabadulása után dolgozni szeretne, és vissza szeretne illeszkedni a társadalomba.

[7] Terhelt3 III. r. vádlott védője fellebbezése írásos indokolásában kifejtette, hogy a III. r. vádlott – az elmeorvos szakértői vélemény szerint – alacsonyabb intellektusú, személyiségfejlődése diszharmonikus, így a hosszabb tartamú szabadságvesztéssel nála nem lehet nevelő hatást elérni. Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés megtorló, az nem arányos a III. r. vádlott által elkövetett bűncselekménnyel. Hangsúlyozta, hogy védenca nem kemény droggal akart kereskedni, annak egy részét tőle lefoglalták, beismerte a bűncselekmény elkövetését, és lemondott a tárgyaláshoz való jogáról. A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vett figyelembe több enyhítő körülményt, így azt, hogy a kábítószer egy része nem került ki a feketepiaci forgalomba, a III. r. vádlott beteg gyermekével tartja a kapcsolatot, hosszú időt töltött kényszerintézkedés hatálya alatt, megbánást tanúsított, önmagát és társait terhelő beismerő vallomást tett, továbbá egészségi állapota megromlott. Mindezek alapján a védő a büntetés enyhítésére tett indítványt.

[8] Terhelt4 IV. r. vádlott védője fellebbezése írásos indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő körülményeket nem kellő súllyal és nyomatékkal értékelte. Kiemelte, hogy a IV. r. már az elfogásakor beismerte a bűncselekmény elkövetését, az eljárás során mindvégig megbánást tanúsított, vallomásával nagymértékben hozzájárult a tényállás felderítéséhez. Hangsúlyozta a hatéves időmúlás jelentőségét, és azt, hogy a vádlott négy gyermek eltartásáról gondoskodik, mellettük részt vesz mentálisan sérült nem vérszerinti nagykorú gyermeke gondozásában. Mindezek alapján a IV. r. vádlott védője a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2024. január 31. napján kelt BF.630/2020/30. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le az eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megalapozott történeti tényállást állapított meg. Az elsőfokú ítélet csupán a személyi körülmények tekintetében igényel kisebb kiegészítéseket a III. r. vádlott előéleti adatai körében. A törvényszék indokolási kötelezettségének eleget tett, a tényállásból okszerűen vont következtetést mindhárom vádlott bűnösségére, a cselekmények minősítése törvényes. A büntetéskiszabási körülményeket azonban hiányosan vette számba, mivel a vádlottak terhére értékelendő a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága is, a III. és IV. r. vádlott esetében pedig a társtettesi elkövetői alakzat és a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés is. A III. r. vádlott tekintetében további súlyosító körülmény a többszörös visszaesésen túli büntetett előélet és az, hogy jelen üggyel párhuzamosan is folyt vele szemben büntetőeljárás. Az ügyészség álláspontja szerint ezen további súlyosító körülményekre figyelemmel a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések enyhítése nem indokolt. Mindezek alapján az ügyészség a személyi körülmények és a büntetéskiszabási körülmények pontosítása mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[10] A másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen Terhelt I. r. vádlott védője írásbeli fellebbezésével lényegében egyező tartalommal adta elő perbeszédét. Kiemelte, hogy a bizonyítékok helyes értékelése alapján azt lehet megállapítani, hogy az I. r. vádlott kábítószer nem eladni, hanem vásárolni akart az elfogásakor. Erre figyelemmel kábítószer birtoklása a helyes minősítés, ami a büntetés enyhítését indokolja. Egyebekben a védő álláspontja szerint a kábítószer-kereskedelem minősítés mellett is eltúlzott az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés, különösen a kábítószer mennyiségére figyelemmel.

[11] Terhelt I. r. vádlott felszólalásában arra hivatkozott, hogy az elmúlt öt évben megváltozott az élete, és már maga a büntetőeljárás is egy büntetés volt számára.

[12] Terhelt III. r. vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy a speciális prevenciók célokat rövidebb tartamú szabadságvesztéssel is el lehet érni a III. r. vádlott esetében. Rámutatott arra, hogy védenca antidepresszánt és nyugtatót szed, egészségi állapota miatt nem tud részt venni a bv. intézetben a munkáltatásban, a cselekményével érintett kábítószer nem kemény drog volt, az nem került ki a forgalomba, a III. r. vádlott már az előkészítő ülésen beismerő vallomást tett és van egy beteg gyermeke. Mindezek alapján a III. r. vádlott védője a büntetés enyhítésére tett indítványt.

[13] Terhelt III. r. vádlott felszólalásában kifejtette, hogy szeretné a jelenleg intézetben ápolt fiát hazavinni, kérte értékelni azt aényt, hogy beismerte a bűncselekmény elkövetését, azt megbánta és a bv. intézetben megtért.

[14] Terhelt4 IV. r. vádlott védője perbeszédében az enyhítő körülményekre helyezte a hangsúlyt: a cselekmény elkövetése óta majdnem hat év telt el, védenca végig beismerésben volt, közeli hozzátartozójára tett terhelő vallomást, nevelt gyermekének jelenleg ő az egyetlen kapcsolattartója, a kábítószernek a minősége és mennyisége sem jelentős. Hivatkozott arra, hogy az elszaporodottságot nem lehet súlyosító körülményként értékelni, mivel az irányadó statisztikai adatok szerint a kábítószeres ügyek száma az elkövetési időben csökkenő tendenciát mutatott. Mindezek alapján a védő a büntetés enyhítésére és enyhébb végrehajtási fokozat meghatározására tett indítványt.

[15] Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a III. és IV. r. vádlott megbánásukat hangsúlyozták.

[16] A védelmi fellebbezések közül az I. r. és III. r. vádlott javára bejelentett fellebbezések enyhítést eredményezően, a IV. r. vádlott javára bejelentett fellebbezések eltérő okból, csak a végrehajtási fokozatot érintően vezettek eredményre.

[17] Mivel az I. r. vádlott és védője, illetve a IV. r. vádlott védője által bejelentett fellebbezések az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és a bűnösség megállapítását is támadták, az I. és IV. r. vádlottak tekintetében a felülbírálat teljes körű volt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján. Vagyis az kiterjedt az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseire, valamint az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására is.

[18] A III. r. vádlott és védője ugyan kizárólag a büntetés mértékét sérelmezte, az I. tényállási pontban írt cselekményt az I. r. vádlottal, a II. tényállási pontban írt cselekményt a IV. r. vádlottal közösen követte el. Ezért a felülbírálat terjedelme a Be. 590. § (10) bekezdése alapján a III. r. vádlott tekintetében is teljes volt.

[19] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályok szinte maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást, csupán a jegyzőkönyvvezetés körében voltak feltárhatóak kisebb, az ügy érdemére ki nem ható hibák.

[20] A törvényszék több tárgyalási jegyzőkönyvben (8. és 61. sorszámú jegyzőkönyvek) is név szerint felsorolta a hallgatóságként a tárgyalóteremben jelen levő személyeket. Ez a gyakorlat nem egyeztethető össze az eljárásjogi rendelkezésekkel. A Be. 445. § (1) bekezdés *i)* pontja szerint a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzíteni kell, hogy jelen van-e hallgatóság. Már önmagában ebből az következik, hogy a jegyzőkönyvben kizárólag annak a ténynek a rögzítésére kerülhet sor, hogy a tárgyaláson jelen van hallgatóság. Ugyanez a következtetés adódik a Be. 445. § (1) bekezdés *h)* pontjából is, ami azon személyek név szerinti rögzítését írja elő a jegyzőkönyvben, akik rendelkeznek valamilyen perjogi jogállással. Figyelemmel

kell lenni a Be. 97. § (1) bekezdésére is, amely szerint a bíróság azokat a személyes adatokat ismerheti meg és kezelheti, amelyek a büntetőeljárás törvényben meghatározott feladatainak ellátásához szükségesek. Nincs olyan eljárási érdek, amely szükségessé tenné a tárgyalóteremben hallgatóságként megjelent személyek név szerinti rögzítését, így ezt az adatot a bíróság nem is kezelheti.

[21] Az ítéltábla észlelte a tárgyalási jegyzőkönyvekben az eljárási cselekmények leírásánál több helyen „a bizonyítás anyagává tette” szóhasználatot. Ez mellőzendő, mivel annak megállapítása, hogy az adott bizonyítási eszköz tárgyalás anyagává tételére törvényesen sor került-e, nem az elsőfokú bíróság feladata, az a felülbírálat során eljáró bíróság következtetése. Ráadásul az idézett fordulatból a tárgyalás anyagává tétel módja (ismertetés, felolvasás, bemutatás, felmutatás) nem is tűnik ki, ami megnehezíti az eljárási cselekmény törvényességének utólagos megítélését.

[22] Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság sem feltétlen, sem relatív hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést nem követett el, és ilyenre a fellebbezések sem hivatkoztak.

[23] Az elsőfokú bíróság Terhelt3 III. r. vádlott előéleti adatait hiányosan rögzítette a fellebbezésekkel támadott ítéletben. A Be. 561. § (3) bekezdés *b)* pontja szerint az ügydöntő határozatban a vádlott személyi körülményei között fel kell tüntetni a korábbi büntetéseire vonatkozó adatok közül azokat, amelyek a határozat meghozatalakor jelentőséggel bírtak. Az ítéltábla azt a gyakorlatot tartja követendőnek, amikor a bíróság valamennyi releváns korábbi elítélést a megfelelő részletességgel szerepelteti az előéleti adatok között. Ennek hátterében az áll, hogy valamennyi korábbi elítélésnek jelentősége van a büntetés kiszabása során, hiszen már önmagában az elítélések száma is alapvető kihatással van a büntetett előélet nyomatékára. Ezen kívül ezzel az ítéletszerkesztési módszerrel elkerülhetők a korábbi elítélések közötti szelektálás során elkövethető hibák, így elsősorban az, hogy az elsőfokú bíróság helytelen elvek mentén választja ki az általa relevánsnak tartott határozatokat.

[24] Jelen ügyben is ezt a hibát követte el a törvényszék. Az ítélet indokolásából az látható, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag a III. r. vádlottal szemben korábban végrehajtandó szabadságvesztést kiszabó bírósági ítéleteknek tulajdonított jelentőséget. Ez abból a szempontból indokolható, hogy a vádlott többszörös visszaesői minőségét illetően valóban ezek az ítéletek bírtak jelentőséggel. Az azonban elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét, hogy a III. r. vádlottat két alkalommal is elítélték bódult járművezetés miatt, aminek szintén nagyobb jelentősége van, hiszen ez azt bizonyítja, hogy ő több alkalommal követett el kábítószerrel összefüggésbe hozható bűncselekményt. Ebből a tényből további következtetéseket lehet levonni a III. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre.

[25] Más okból is hiányosak voltak a III. r. vádlott előéleti adatait. A következetes bírói gyakorlat szerint a korábbi szabadságvesztés büntetések esetén a végrehajtási adatokat is fel kell tüntetni. Erre nem csupán a visszaesői alakzatok visszaellenőrzése miatt van szükség, de az esetleges későbbi összbüntetési indítványok elbírálását is jelentősen megkönnyíti, ha már az ügydöntő határozat is a kellő részletességgel tartalmazza a releváns adatokat.

[26] A vádlottak személyi körülményeit a fentiekre is figyelemmel a másodfokú bíróság az ügyiratok tartalma és a másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozatok alapján a következők szerint pontosítja:

– Terhelt1 I. r. vádlott portásként és liftesként dolgozik, havi nettó jövedelme 400 000 Ft, felesége jövedelme 105 000 Ft, négy kiskorú eltartásáról gondoskodik;

– Terhelt3 III. r. vádlottnak három nagykorú gyermeke van, akik közül kettő eltartásra nem szorul, harmadik gyermeke szellemi fogyatékosága miatt cselekvőképességet kizáró gondnokság alatt áll, és jelenleg intézeti elhelyezésben van;

– a III. r. vádlott tulajdonába tartozik a cím30 szám alatti, ismeretlen forgalmi értékű ingatlan ½ tulajdoni hányada;

– a III. r. vádlott az előéleti adatai között az 1. pont alatt feltüntetett ítélettel kiszabott szabadságvesztést 2013. április 5. napján, a 2. és 3. pontok alatt feltüntetett ítéletekkel kiszabott és később összbüntetésbe szabadságvesztéseket 2012. december 11. napján, az 5. pont alatt feltüntetett ítélettel kiszabott szabadságvesztést 2021. december 15. napján, a 6. pont alatt feltüntetett ítélettel kiszabott szabadságvesztést 2021. április 15. napján, a 7. pont alatt feltüntetett ítélettel kiszabott szabadságvesztést 2023. április 14. napján töltötte ki;

– a 8. pont alatti ítélettel kiszabott szabadságvesztést 2021. október 26. napján kezdte el tölteni, azt előreláthatóan 2024. december 22. napján tölti ki;

– Terhelt3 III. r. vádlottal szemben a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2020. május 27. napján kelt és 2020. szeptember 21. napján jogerőre emelkedett 250.Bpk.X.50.828/2020/3. számú végzésével bódult állapotban elkövetett járművezetés miatt 336 000 Ft pénzbüntetést és 2 év közúti járművezetéstől eltiltást szabott ki. Elkövetési idő: 2018. július 24.

– a Pásztói Járásbíróság a 2021. október 19. napján kelt és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett 5.B.41/2021/8. számú ítéletével lopás vétsége miatt 60 nap elzárásra ítélte. Elkövetési idő: 2017. november 18.

– A Salgótarjáni Járásbíróság a 2022. január 25. napján kelt és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett 4.B.150/2021/12-I. számú ítéletével bódult állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatt 60 nap elzárásra és 1 év 6 hónap járművezetéstől eltiltásra ítélte. Elkövetési idő: 2018. december 6.

– Terhelt4 IV. r. vádlott havi nettó jövedelme 350 000 Ft, eltartásra szoruló hozzátartozója nincs, az ellene indult másik büntetőeljárás a Balassagyarmati Járásbíróságon 20.Fk.163/2022. számon van folyamatban.

[27] A törvényszék által megállapított tényállás a 592. § (2) bekezdés *a)* és *c)* pontjában írt kisebb megalapozatlansági hibákban szenved, ezért az ítéltábla – a Be. 593. § (1) bekezdés *a)* pontja értelmében a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján – azt helyesbíti a következők szerint:

– az elsőfokú ítélet [17] bekezdésében a „193 db egész és 7 db töredék MDMA-tartalmú tablettát” szövegrész helyébe a „193 db MDMA-tartalmú tablettát és 7 db tablettát tömegének megfelelő mennyiségű MDMA-tartalmú tablettatöredéket” szövegrészt illeszti;

– a [17] bekezdésben feltüntetett 118,28 gramm kannabisz 14,26 gramm totál-THC-t, a tabletták összesen 28,4 gramm MDMA-t tartalmaztak;

– a [20] bekezdésben feltüntetett 0,64 gramm hasisólaj 0,003 gramm, a 0,48 gramm kannabisz 0,001 gramm totál-THC-t tartalmazott;

– a [21] bekezdésben az „új pszichoaktív anyagot” szövegrész helyébe az „5F-MDMB-PICA-t és N-etil-hexedront”, a „kábitószert” kifejezés helyébe az „amfetamint és kannabiszt” szövegrészt illeszti;

– a [25] bekezdésben feltüntetett 50 gramm kannabisz hatóanyag-tartalma 0,1 gramm totál-THC, a 20 db MDMA-t tartalmazó tablettát hatóanyag-tartalma 1,4 gramm MDMA;

– a [30] bekezdésben az „új pszichoaktív anyagot” szövegrész helyébe az „5F-MDMB-PICA-t és N-etil-hexedront”, a „kábitószert” kifejezés helyébe az „MDA-t, MDMA-t és 5F-MDMB-PICA-t” szövegrészt illeszti;

– a [19] bekezdésből és a [24] bekezdés harmadik sorából mellőzi a „részen” kifejezést;

– a II. tényállási pontban Terhelt2 és Terhelt5 neve melletti „vádlott” megjelölést mindenütt „terhelt”-re helyesbíti.

[28] Az így helyesbített tényállás a Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[29] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének mindenben eleget tett, valamennyi, a vádlottak által vitatott tények szempontjából releváns bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett, az ügyészség által hivatkozott perdöntő jellegű okirati bizonyíték tartalmát

tanúkihallgatások útján is vizsgálat alá vette. A tárgyaláson felvett bizonyítás anyagát az elsőfokú ítéletben irathűen hivatkozta, az egyes bizonyítékok törvényességét és hitelességét ellenőrizte. A törvényes bizonyítékok bizonyító erejét egyenként is vizsgálta, majd elvégezte a bizonyítékok összevetését is. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés *d)* pontjában írtak betartásával alapvetően teljesítette, bemutatta a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és állást foglalt a tekintetben is, hogy egyes bizonyítékokat a tényállás megállapításakor mely okból fogadott vagy vetett el.

[30] A védők által benyújtott fellebbezések az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást is támadták. Az ilyen perorvoslati támadás kizárólag akkor vezethet eredményre, ha az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiányosan értékelte, iratellenes megállapításokat tett, tényből tényre helytelenül következtetett, vagy egyéb logikai hibát vétett. Az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége az eljárási törvény előírásainak lényegében megfelel, de az általa megállapított tényállás hiányos, és az iratellenességből fakadó, és így a másodfokú eljárásban orvosolható hibákban szenved [Be. 592. § (2) bekezdés *a)* és *c)* pont]. Ezek a hibák és hiányosságok azonban nem érintettek olyan tényeket, amelyek kihatással lettek volna a vádlottak által elkövetett bűncselekmények jogi minősítésére.

[31] Az I. r. vádlott védője fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság hiányosan értékelte a bizonyítékokat és feltételezésekre alapította a tényállást. Ezzel szemben az állapítható meg, hogy a törvényszék ítélete [52]-[57] bekezdéseiben az I. tényállási pont szempontjából releváns bizonyítékok teljeskörű és logikus értékelésével vonta le ténybeli következtetéseit. Megfelelő érvekkel támasztotta alá azt, hogy miért tartotta irányadónak tanú5 nyomozati vallomását, és Terhelt3 III. r. vádlott vallomását a II. tényállási pontban írt cselekménnyel is összevetette. A bizonyítékok értékelése messze nem volt egyoldalú, hiszen a III. r. vádlott vallomását külön is megvizsgálta ítélete [53] bekezdésében, és kifogástalan levezetéssel jutott arra a következtetésre, hogy a III. r. vádlottnak a saját felelősségét csökkenteni próbáló vallomása miatt nem fogadható el. A vád tárgyává tett adásvétel részleteit a rejtett figyelésről készített jelentés és a figyelésben részt vett rendőrök kihallgatásával a kellő mértékben feltárta, az ezen bizonyítékokból levont ténybeli következtetései szintén helyesek voltak.

[32] Összeségében tehát a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék bizonyítékértékelési tevékenysége az I. tényállási pontban rögzített cselekmény kapcsán irathú adatokon alapult, az törvényes, logikus és a bírói gyakorlatnak is megfelelő volt, kisebb megalapozatlansági hibák kizárólag a kábítószeres hatóanyag-tartalma tekintetében voltak feltárhatók.

[33] A II. tényállási pontban rögzített cselekményre vonatkozó bizonyítékok elemző értékelését az elsőfokú bíróság ítélete [65]-[67] bekezdéseiben végezte el. Mérlegelési tevékenysége ebben a pontban is alapvetően megfelelő volt, de az több kiegészítést is igényelt.

[34] Az elsőfokú eljárásban a III. és IV. r. vádlottak részéről vitatott kérdés volt az, hogy a Terhelt2től átvett kábítószer ki rendelte meg, ki szervezte le a találkozót, és a házaspár másik tagja erről mit tudott. Az elsőfokú bíróság alappal hivatkozott e körben Terhelt2 terhelő vallomására, illetve az egyik lehallgatott beszélgetésre, azonban a lehallgatási anyag bemutatásával részben adós maradt. Ki kell emelni, hogy a 01-02170-01 számon 2018. november 28. napján 10 óra 29 perckor rögzített beszélgetésből egyértelműen levonható az a következtetés, hogy az ár letárgyalásában a III. r. vádlott is részt vett (lásd a IV. r. vádlott azon megszólalását, amely szerint „Jancsi drágállja”), továbbá hogy Terhelt2 számára is egyértelmű volt, hogy a kábítószer átvételére együtt fog érkezni a III. és a IV. r. vádlott. Ez utóbbi körülmény derül ki a 01-02178-01 számon 2018. november 28. napján 11 óra 30 perckor és a 01-02194-01 számon 2018. november 28. napján 14 óra 33 perckor rögzített beszélgetésekből is. Terhelt4 IV. r. vádlott – a védője által a fellebbezési eljárásban is hivatkozott – gyanúsítottként tett beismerő vallomásában kitért arra is, hogy Terhelt2dal a III. r. vádlott is beszélt a kábítószeres ügyletről, és az őket megfigyelő rendőrök által rögzített adatokból is kizárólag arra lehet következtetni, hogy elfogásuk előtt együtt mozogtak. Ezen tények alapján nem lehet észszerű kételyeket támasztani az iránt, hogy a III. és IV. r. vádlottak közösen rendelték meg a kábítószer és azt együtt is vették át Terhelt2től.

[35] A kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények pontos minősítését minden esetben a terhelt cselekményével érintett kábítószer mennyisége adja meg. Az anyagi jog a kábítószer büntetőjogi mennyiségének definiálásakor a tiszta hatóanyag-tartalomból indul ki, emellett a vádlott által elkövetett cselekmény konkrét tárgyi súlyának megítélését nagymértékben segíti, ha a tényállás a lefoglalt anyagok bruttó tömegét is rögzíti. A hatóanyag-tartalmat minden adag kábítószer esetében külön-külön fel kell tüntetni annak érdekében, hogy az összesítés mögött húzódó számítások ellenőrizhetők legyenek. Ezt az elsőfokú bíróság részben elmulasztotta, amely hiányosságot az ítéltábla a vegyészszakértői vélemények alapján pótol.

[36] Az elsőfokú bíróság a Terhelt4 IV. r. vádlott által 2018 tavaszán-nyarán megszerzett kannabisz és MDMA-tartalmú ecstasy tabletták hatóanyag-tartalmát nem rögzítette az ítélet tényállásában (elsőfokú ítélet [25] bekezdés). Az eljárás során le nem foglalt kábítószer hatóanyag-tartalmát az évtizedek óta töretlen bírói gyakorlat szerint a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ által közzétett historikus adatok alapján állapítja meg a bíróság. Mivel az NSZKK által éves bontásban közzétett adatok az adott évre jellemző legkisebb és legnagyobb értéket tartalmazzák, a Be. 7. § (4) bekezdésében rögzített büntetőeljárási alapelvet úgy kell érvényesíteni, hogy mindig az elkövetési évre megadott legkisebb értékkel kell számolni. Így a IV. r. vádlott által 2018-ban megszerzett 50 gramm kannabisz hatóanyag-tartalma 0,1 gramm totál-THC, a 20 db MDMA-t tartalmazó tablettá hatóanyag-tartalma 1,4 gramm. Ezek a mennyiségek az összegzett mennyiséget érdemben nem befolyásolják, így az azt rögzítő tényállásrész módosítását az ítéltábla nem tartott szükségesnek.

[37] A továbbértékesítési szándéokra vont elsőbírói következtetés helytálló ténybeli és logikai alapokon áll (elsőfokú ítélet [67] bekezdés). A törvényszék levezetése azonban némi korrekciót és kiegészítést feltétlenül igényel.

[38] Az elsőfokú bíróság a tényállásban azt rögzítette, hogy Terhelt3 III. r. vádlott új pszichoaktív anyagot, Terhelt1 I. r. vádlott és Terhelt4 IV. r. vádlott kábítószer fogyasztott az elfogása előtt (elsőfokú ítélet [21] és [30] bekezdések). A tényállásban a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kétséget kizáró módon megállapítható tényeket rögzíti. Az „új pszichoaktív anyag” és a „kábitószer” jogi fogalmak, amelyek tartalmát a Btk. értelmező rendelkezései adják meg. Ennél fogva az, hogy az elkövető cselekményével érintett anyag a Btk. alkalmazása során kábítószernek vagy új pszichoaktív anyagnak minősül, már a jogi értékelés eredménye, és mint ilyennek a jogi indokolásban van a helye. A tényállásban azt a tényt kell rögzíteni, hogy a vádlott milyen anyagra követte el a bűncselekményt, nem pedig azt a jogi kategóriát, amely alá ez az anyag bevonható. Ezen kívül a Terhelt4 IV. r. vádlott vizeletmintáját vizsgáló toxikológiai szakértői vélemény azt rögzíti, hogy a IV. r. vádlott szervezetéből a valóban kábítószernek minősülő MDA és MDMA mellett új pszichoaktív anyagnak minősülő 5F-MDMB-PICA fogyasztását bizonyító bomlásterméket is kimutattak, így annak a rögzítése, hogy a IV. r. vádlott kábítószer fogyasztott, nem teljesen egyezik meg az iratok tartalmával. Mindezek alapján a másodfokú bíróság kiegészítette a tényállást a toxikológiai szakértői vélemények alapján megállapítható anyagok megnevezésével.

[39] A szerek pontos megnevezésének azért is komolyabb jelentősége van, mert a toxikológiai szakértői vélemények és a vegyészszakértői vélemények összevetése alapján az állapítható meg, hogy a III. és IV. r. vádlottak által rendszeresen vásárolt kábítószerek nem mindenben felelnek meg azoknak a szereknek, amelyeket ők fogyasztottak. Ezt a tényt az ítéltábla a továbbértékesítési célzatot megalapozó további fontos támpontként értékelte. A III. r. vádlott ugyanis semmilyen, általuk megszerzett kábítószer nem fogyasztotta, míg a IV. r. vádlott szervezetéből kannabisz nem volt kimutatható. Ebből az a következtetés adódik, hogy a kábítószerből a III. r. vádlott későbbi saját fogyasztási szándéka egyáltalán nem, míg a IV. r. vádlottnál a kannabiszra vonatkoztatva tényekkel nem igazolható.

[40] Itt jegyzendő meg az is, hogy a kábítószernek kereskedés céljára történő beszerzése a teljes mennyiségre nézve a megszerzéssel befejezett, így annak, hogy abból a IV. r. vádlott később fogyasztani is kívánt volna, a minősítésre semmilyen hatása nincs. Ezért mellőzte a másodfokú bíróság a tényállásból a részbeni továbbértékesítési szándékra utalást (az I. tényállásnál is). Ezzel összhangban szintén helyesbítendő az indokolás [54] és [67] pontja.

[41] Végezetül Terhelt2 (korábbi II. r. vádlott) és Terhelt5 (korábbi V. r. vádlott) jogerős elítélésére figyelemmel nevezettek jelen ítélet szempontjából vádlottnak nem tekinthetők, a tényállás további korrekcióit a helyes terhelti pozícióra történő lecserélés indokolta.

[42] A másodfokú bíróság által pontosított tényállásra figyelemmel az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a cselekmények minősítése is törvényes, a jogi indokolás is csak egy kisebb kiegészítésre szorul.

[43] A törvényszék ítéletének indokolásában nem érintette a büntető törvény időbeli hatályának és ezen keresztül az alkalmazandó törvény kérdését. Ennek már csak azért is nagyobb jelentősége van, mert a cselekmény elkövetésekor hatályos, továbbá a jelenleg (és már az elsőfokú ítélet meghozatalának idejében is) hatályos anyagi jogi szabályozás komoly eltéréseket mutat. Ezért a törvényszéknek azt is vizsgálnia kellett volna, hogy az ügyben felmerült anyagok az elbírálás időpontjában is kábítószernek minősülnek-e.

[44] Először is, a bűncselekmények elkövetésekor hatályos jogszabályok szerint a kannabisz a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont *a)* alpontja alapján alkalmazandó Egységes Kábítószer Egyezmény I. jegyzéke, az MDMA a Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont *b)* alpontja alapján alkalmazandó Pszichotróp Egyezmény I. jegyzéke alapján minősül kábítószernek. A Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontjának hatályos szövege szerint az ellenőrzött anyagokról szóló 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet 1. mellékletében a kábítószeres 1. és 2., valamint 2. mellékletében a pszichotróp anyagok 1. és 2. jegyzékén szereplő anyag minősül a Btk. alkalmazásában kábítószernek. Az Ellenőrzött anyagokról szóló rendelet 1. mellékletében a kábítószeres 1. jegyzéke tartalmazza a kannabiszt a 2. mellékletben a pszichotróp anyagok 1. jegyzéke tartalmazza a MDMA-t. Tehát a vádlottak cselekményeivel érintett anyagok büntetőjogi szempontból továbbra is kábítószernek minősülnek, amiből az is következik, hogy az elbíráláskori törvény nem kedvezőbb a vádlottakra nézve.

[45] Másrészt időközben, az elsőfokú elbírálást követően 2024. augusztus 1. napjával a Btk. ismét módosult, mégpedig a büntetett előélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alóli mentesülés szabályaiban (Btk. 97. §). Ennek lényege szerint már nem érvényesíthető a terhelt javára, ha a nyilvántartási adatok korábbi, a visszaesést megalapozó elítélési adatokat nem rögzítenek, és ha a bíróság bármely hiteles irat alapján a korábbi elítélés adatait meg tudja állapítani, azok a terhelt esetében az ahhoz fűződő büntetőjogi jogkövetkezmények megállapításának alapját képezik. Ez – a Btk.-ban megjelenő szabályként – értelemszerűen maga után vonja a Btk. 2. §-a szerinti vizsgálódás szükségességét az elbíráláskor hatályos nyilvántartási adatok alapján, mert amennyiben a visszaesést megalapozó adatokat már nem tartják nyilván, egyértelműen a 2024. augusztus 1-jét megelőző, és az elkövetéskor azonos tartalommal hatályban volt rendelkezés eredményez az adott szabály szempontjából kedvezőbb elbírálást. A jelen ügyben a változás Terhelt3 III. r. vádlottra hathatott volna ki, ellenben a visszaesést megalapozó nyilvántartási adatokban változás nem következett be, így a büntetőjogi jogkövetkezmények alkalmazhatósága (alkalmazandósága) szempontjából a két törvény között semmilyen különbség nincs, következésképpen a főszabály szerinti (elkövetéskori) Btk. alapján kellett a vádlott ügyét elbírálni.

[46] Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket meglehetősen hiányosan vette számba, azok számos kiegészítésre szorulnak valamennyi vádlott tekintetében.

[47] A törvényszék azt helyesen ismerte fel, hogy a vádlottak elfogása óta eltelt 6 év még úgy is komolyabb mértékű időmúlásnak tekintendő, hogy az általuk elkövetett

bűncselekményekre életfogytig tartó szabadságvesztés is kiszabható (vö. 56. BK vélemény III/10. pont). Azonban az elsőfokú bíróság nem észlelte, hogy az időmúláson túl az eljárás vádlottaknak fel nem róható elhúzódása olyan további enyhítő körülmény, amelynek a velük szemben kiszabott büntetések mértékében is hangsúlyosan meg kell jelennie.

[48] A 2/2017. (II. 10.) AB határozat alkotmányos követelményként fogalmazza meg azt, hogy amennyiben a bíróság a terhelttel szemben alkalmazott büntetőjogi jogkövetkezményt az eljárás elhúzódása miatt enyhíti, akkor határozatának indokolása rögzítse az eljárás elhúzódásának a tényét, valamint azzal összefüggésben a büntetés enyhítését és az enyhítés mértékét. Ezzel összhangban mondja ki a Be. 564. § (4) bekezdés *b)* pontja azt, hogy ha a bíróság a büntetőeljárás elhúzódását enyhítő körülményként értékelte, az ítélet indokolásának tartalmaznia kell az erre való utalást is. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy az eljárás elhúzódása és az időmúlás különböző tartalommal bíró eljárásjogi fogalmak: míg az időmúlás pusztán a bűncselekmény elkövetése és az ügydöntő határozat meghozatala közötti időtartamot értékeli, az elhúzódó eljárásra utalás az ügyben eljáró bíróságoknak vagy hatóságnak az eljárás egyes szakaszaiban tanúsított tétlenségének az elismerése.

[49] Jelen ügyben az állapítható meg, hogy a vádemelés és az elsőfokú ügydöntő határozat meghozatala között közel négy év telt el, ami a vádlottaknak nem róható fel elsősorban arra figyelemmel, hogy a III. és IV. r. vádlottak már az előkészítő ülésen beismerő nyilatkozatot tettek, az I. r. vádlott tekintetében pedig a bizonyítás döntő része már a 2022. január 27. napján megtartott tárgyalási napon lezajlott. Az eljárás elhúzódásában nagy szerepe volt a koronavírus-világjárvány mellett annak is, hogy az ügyészség több vádiratot terjesztett elő a szoros tárgyi összefüggést mutató ügyekben, így az ügyek egyesítése is hátráltatta az észszerű időn belüli befejezést. A III. és IV. r. vádlottak tekintetében arra is rá kell mutatni, hogy a törvényszék a beismerő nyilatkozataikat nem fogadta el, ennek ellenére a beismeréssel érintett vád szerinti tényállás mellett állapította meg a vádlottak felelősségét. Mindezek alapján az ítéltábla azt állapította meg, hogy az eljárás elhúzódását mindhárom vádlott esetében nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni – még úgy is, hogy a másodfokú eljárás befejezését nagyobb mértékben hátráltatta a IV. r. vádlott védők meghatalmazásával kapcsolatos tevékenysége.

[50] Az elsőfokú bíróság a III. és IV. r. vádlottak előéletét sem értékelte teljes körűen a büntetiskiszabás során. A IV. r. vádlott a bűncselekmény elkövetésekor még nem volt büntetve, így ő büntetlen előéletűnek tekintendő. Ennek nyomatékát némileg csökkentti azonban az a tény, hogy a bűncselekményt büntetőeljárás hatálya alatt követte el (IV. r. vádlott személyi körülményeinél 1. pont alatt írt ítélet). A III. r. vádlott esetében nyomatékos súlyosító körülményként kell értékelni, hogy a többszörös visszaesést megalapozó elítéléseken túlmenően is büntetett előéletű (56. BK vélemény II/2. pont), és – figyelemmel a másodfokú bíróság által eszközölt kiegészítésre – már több alkalommal vonták büntetőjogi felelősségre kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elkövetése miatt. További nyomatékos súlyosító körülmény az ő esetében az, hogy négy büntetőeljárás hatálya alatt követte el a bűncselekményt (III. r. vádlott személyi körülményei 5-8. pontok alatt írt ítéletek), és ezek közül az egyik eljárás kábítószer birtoklása és új pszichoaktív anyaggal visszaélés miatt indult vele szemben. A III. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés mértékében annak is tükröződnie kell, hogy az I. tényállási pontban írt bűncselekmény

elkövetése során történő tettenérését követő négy hónapon belül újabb, hasonló minősítésű bűncselekményt követett el.

[51] A III. és IV. r. vádlottak a II. tényállási pontban írt bűncselekményt társtettesként követték el, ez az 56. BK vélemény III/12. pontjára figyelemmel súlyosító körülményként értékelendő.

[52] Az elsőfokú bíróság a vádlottak cselekményével érintett kábítószer mennyiségének értékelésekor nem a következetes bírói gyakorlat szem előtt tartásával járt el. Mivel a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények minősítését alapvetően az elkövető cselekményével érintett kábítószer mennyisége határozza meg, az 56. BK vélemény III/2. pontja alapján az alsó határhoz közeli mennyiség enyhítő, a felső határhoz közeli mennyiség súlyosító körülmény. A kábítószer-kereskedelem esetében a jelentős mennyiségre történő elkövetésnek nincs felső határa, ebben az esetben a bírói gyakorlat a jelentős mennyiség alsó határát legalább tízszeres mértékben meghaladó mennyiségű kábítószerként tekinti súlyosító körülménynek. Ehhez képest a jelentős mennyiség alsó határához közeli mennyiségnek a maximum ötszörös túllépést értékeli a bírói gyakorlat. Így tehát a III. r. vádlott cselekményével érintett kábítószer mennyiségének nincs hatása a büntetés kiszabására, az a jogalkotó által a büntetési tételkeretben értékelt tipikus tárgyi súlyt tükrözi. Az I. és a IV. r. vádlottak cselekményeivel értékelt mennyiségek az alsó határhoz közeli, ezért azokat enyhítő körülményként kell értékelni.

[53] Szükséges azonban kiemelni, hogy a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények konkrét tárgyi súlyát nem kizárólag a cselekménnyel érintett kábítószer mennyisége befolyásolja. Jelen ügyben a vádlottak a kábítószer elosztását biztosító rendszerben a legalacsonyabb szinten álló tagok voltak: azok a kábítószer-használók, akik közvetlenül értékesítettek a hozzájuk hasonló fogyasztóknak, és akik a bevételből elsősorban a saját fogyasztásukat kívánták fedezni. Esetükben általában nem indokolt a törvény teljes szigorának alkalmazása, azt az ítéltábla értékítélete szerint azoknak kell fenntartani, akik a kábítószer kereskedelmét nagyobb tételben szervezik, és akik a vádlottakhoz hasonló fogyasztókat kihasználva gondoskodnak a kábítószer terítéséről.

[54] Arra is figyelemmel kell lenni, hogy a vádlottak által kereskedés céljára megszerzett és tartott kábítószer nagyobb részét a nyomozó hatóság a különböző időpontokban tartott intézkedések során lefoglalta. Így ezek a kábítószer nem kerültek ki a kereskedelmi forgalomba, amiből az következik, hogy a vádlottak cselekménye korlátozottabb mértékben volt alkalmas a jogtárgysértésre. Ezt az ítéltábla további enyhítő körülményként értékelte.

[55] A másodfokú eljárásban irányadó tényállás rögzíti azt a tényt, hogy az I. és IV. r. vádlottak elfogásuk előtt kábítószer fogyasztottak. Ez a magatartás formálisan kimeríti a Btk. 178. § (6) bekezdésébe ütköző kábítószer birtoklása vétségét, amely viszont a kábítószer-kereskedelem büntetével látszólagos alaki halmazatban áll a szubszidiaritás folytán. Ezzel

együtt a vádlottak által elkövetett cselekmény tárgyi súlyát növeli az a tény, hogy más, önállóan nem értékelhető bűncselekményt is elkövettek. Ez a jogértelmezés vezethető le az 56. BK vélemény III/6. pontjából is: a bűnhalmazat mellőzése esetén az önálló megállapításra nem került cselekmény elkövetése súlyosító körülmény. Az indokolás teljessége érdekében utal arra a másodfokú bíróság, hogy a III. r. vádlott új pszichoaktív anyagot fogyasztott elfogása előtt, ami azonban nem minősül bűncselekménynek, az a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 199/B.§-ában meghatározott új pszichoaktív anyaggal kapcsolatos szabálysértésként értékelendő, amely viszont a Szabs. tv. 6. § (1) bekezdése alapján már elévült.

[56] A törvényszék nem értékelte a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságát. Az 56. BK vélemény III/11. pontja szerint a bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító körülmény akkor, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma (az elkövetéskor) a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál. Az iránymutatás nem várja el a kriminálstatisztikai adatok felsorakoztatását, elegendő, ha a köztudomás kiterjed az adott bűncselekmény elszaporodottságára. Az kétségtelen, hogy a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények aránya az összбүнözésen belül évek óta hasonlóan magas arányú, így az nem állapítható meg, hogy a korábbi időszakhoz képest lényeges emelkedést mutatna. Az azonban köztudomású tény, hogy a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elsősorban a nagyvárosokra jellemzőek, és ennek megfelelően Budapesten lényegesen magasabb számban fordulnak elő, mint az ország többi részén. Erre figyelemmel az ítéltábla az ilyen bűncselekmények elszaporodottságát súlyosító körülményként értékeli.

[57] Az így kiegészített büntetékiszabási körülmények értékelése során az ítéltábla abból indult ki, hogy a vádlottak által elkövetett bűncselekmények konkrét tárgyi súlyát némiképp mérsékli elsősorban az érintett kábítószer mennyisége, azok lefoglalása, a vádlottaknak a kereskedői láncolatban elfoglalt helye. Ezeket együtt értékelve az eljárás elhúzódasával az a következtetést adódik, hogy a vádlottak esetében nincs indok a törvény szigorának alkalmazására. Ennek a kiindulópontnak mindenben megfelel a Terhelt4 IV. r. vádlottal szemben az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott büntetés. Terhelt1 I. r. vádlott esetében szintén indokolt az enyhítő szakasz alkalmazása, azonban a belső arányosság követelményének akkor felel meg az ítélet (mivel az I. r. vádlott a IV. r. vádlottal szemben nem ismerte be a bűncselekmény elkövetését), ha az I. r. vádlott esetében az enyhítés mértéke kisebb. Ezért az ítéltábla a Terhelt1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés mértékét egy évvel csökkentette.

[58] Terhelt3 III. r. vádlott esetében a beismerés és az elkövetett bűncselekmény konkrét tárgyi súlya az eljárás elhúzódasával együtt értékelve már ellensúlyt tud képezni a vádlott rendkívül terhelt előéletével szemben. Ezeket az enyhítő körülményeket az ítéltábla olyan súlyúnak értékelte, ami lehetőséget adott az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítésére.

[59] A végrehajtási fokozatról a törvényszék mindhárom vádlott esetében a törvényi főszabálynak megfelelően rendelkezett. Az ítéltábla Terhelt⁴ IV. r. vádlott esetében úgy ítélte meg, hogy kedvező személyi körülményeire figyelemmel a törvényben meghatározott fegyház fokozatnál eggyel enyhébb, börtön fokozat is összeegyeztethető a büntetési célokkal [Btk. 35. § (2) bekezdés].

[60] A feltételes szabadságra, a beszámításra, a vagyonelkobzásra, a bűnjelekre és a bűnügyi költségre vonatkozó elsőbírói rendelkezések megfelelnek az irányadó jogszabályoknak. E körben csupán az elsőfokú ítélet indokolásának pontosítása szükséges a tekintetben, hogy a lefoglalt kábítószeres esetében az elkobzás jogalapja a Btk. 72. § (1) bekezdés c) pontja, az a) pont felhívása szükségtelen.

[61] A Be. 321. § (5a) bekezdésének 2024. március 1. napjától hatályos rendelkezése szerint, ha a bíróság, az ügyészség vagy a nyomozó hatóság a lefoglalást megszünteti és a dolgot kiadni rendeli, de a dolog átvételére jogosult vagyoni érdekelt a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló határozat vagy a dolog átvételére vonatkozó felhívás, továbbá a vádemelés után a jogerős vagy véglegessé vált határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül. Mivel erről a lefoglalás megszüntetéséről szóló határozatban kell rendelkezni, az ítélet e figyelmeztetése az I. vádlottat érintően a hivatkozott jogszabályhelyen alapul.

[62] A fentiek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg annak törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[63] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottakat.

[64] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2024. szeptember 18.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Ignác György s. k.,

dr. Cserni János s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2023. október 10. napján kelt 20.B.289/2020/154. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.32/2024/58. számú ítéletében foglalt változtatásokkal terhelt1 I. r. vádlott, Terhelt3 III. r. vádlott és Terhelt4 IV. r. vádlott vonatkozásában 2024. szeptember 18. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. szeptember 18.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

bíróági ügyintéző